

Τὸ στόμα σου ἀνοιγάσιν καὶ κλειδίν νὰ ἔν' (ἔσσο ἐχέμυθος) Κερασ. Συνών. ἀνοιχτάρι 1, ἀνοιχτήρι 1, κλειδί.

ἀνοιγαρίτσιν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνεγαρίτσιν Πόντ. (Κερασ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνοιγάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσιν.

Μικρὰ κλείς ἔνθ' ἀν.: *Ἀσμ.

*Ο κάστρος ἔτον σίδερον μὲ σίδερα δεμένον,
τὰ παραστάρᾳ τόντενα, τὰ πόρτας οιδερένα,
τὸ ἀνοιγαρίτσα λόχουσα, τὰ κλειδᾶ ἀσημένα
(παραστάρᾳ = παραστάδες, τόντενα = ὁρειχάλκινα) Κερασ. Συνών. *ἀνοιγαρόπουλο, ἀνοιχταράκι, ἀνοιχταρόνδι, κλειδάκι.

***ἀνοιγαρόπουλο** τό, ἀνοιγαρόπ' λλον Πόντ. (Άμισ. Ολν.) ἀνοιγαρόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνοιγάρι.

*Ἀνοιγαρίτσιν, δὲ ίδ.

ἀνοίγατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνοίγατος Μακεδ. (Κοζ. Σέρρ.) ἀνοίγαντος Μακεδ. (Σέρρ.) *νοίγατος Μακεδ.

Ἐκ τοῦ φ. ἐπιθ. *ἀνοιγατός < ἀνοιγω προσλαβόντος ἔνεκα τῆς προπαροξυτονίας σημ. στερητικήν. Περὶ τῆς λ. πβ. καὶ Πβ. ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνῷ 23 (1911) 94.

Ο μὴ ἀνοιχθεὶς ἢ μὴ τεθεὶς εἰς χρῆσιν, καινουργής, ειδικῶς ἐπὶ νέου ἐνδύματος παρθένου, ὅπερ φυλάσσεται ἐπιμελῶς ἐν κιβωτίῳ συνεπτυγμένον, ὅπως ἀνοιγάρι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γάμου ἔνθ' ἀν.: *Ἐχου ἔνα φόρμα μιταξιούτο ἀνοίγατον Σέρρ. Συνών. *ἀνοίγωτος. Πβ. ἀγγιχτός 2, ἀγκαίνιαστος 2, ἀφόρετος, καινούργιος.

ἀνοιγμα τό, πολλαχ. ἀνοιγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀνοιμα Ἀμιοργ. *Ἀνδρ. (καὶ ἀνοιγμα) Εῦβ. (Αὔλωνάρ. Κονίστρ. Στρόπον.) Ζάκ. Ίων. (Καράμπ.) Κίμωλ. Κυδων. Παξ. Πελοπν. (Άρκαδ. Μαζαίκ. Μεσσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) Σύρ. Χάλκ. κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄνμα Στερελλ. (Αίτωλ.) ἀν-νοιμα Ικαρ. Ρόδ. Σύμ. ἀν-νοιμαν Κύπρ. (Πάφ. κ. ἄ.) Σύμ. ἀνοιμα Καππ. (Άραβαν.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνοιγμα. Τὸ ἀνοιμα ἐκ τοῦ ἀνοιξιν παρὰ τὸ ἀνοιγω.

1) Τὸ στόμιον χώρου τινός, εισοδος, ὅπῃ πολλαχ.: *Ἀν-νοιμα τῆς γιστέρας - τοῦ φούρον Σύμ. Η σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Π.Δ. (Γ' Βασιλ. 14,6) «εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι», καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 715 «ὅπας ἀντὶ τοῦ τρώγλας· ἔνθεν καὶ ὥπες οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγματα γάρ εἰσι». 2) Τὸ πλάτος εἰσόδου τινός ἢ ὅπης ἢ τὸ μεταξὺ δύο βράχων, παραστάδων, στύλων κττ. διάστημα πολλαχ.: Τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας εἴναι πολὺ μικρὸν (ἡ ἀπόστασις ἀπ' ἄλλήλων τῶν δύο παραστάδων) Αθῆν. Τοὺς ἄνμα ἀπ' τοῦ γιουφύρ' δὲν εἴνι μιγάλου Στερελλ. (Αίτωλ.) Οὐ πίρους τοῦ κάδ' δὲν ἔχ' τρανό ἄνμα κὶ γι' αὐτὸ δὲ βγαίν' οὐ μοῦστους αὐτόθ. || Ποίημ.

*Σ τὰ στοιχειωμένα τὰ βονὰ ποῦ πάντα ἀνοιγωκλειοῦνε κι ὅπον τὸ ἀθάνατον νερὸν περιγένεται ἀνάμεσά τους, πέτα γοργὸν μέσ' τοῦ τὸ ἀνοιγμα, πᾶσε νερὸν καὶ φεύγα ΚΚρυστάλλ. Εργα 1,231. β) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, τὸ μὴ συρραπτόμενον μέρος, τὸ καταλειπόμενον ἀνοικτόν, οἷον τὸ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὸ περὶ τοὺς ὄμοις χάριν τῶν χειρίδων πολλαχ.: Παίρνω ἀνοιγμα τοῦ γελέκουν Αθῆν. Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μ. Ετυμολ. 349,54 «ἄχειριδωτον ὃν καὶ πρὸς τοὺς ὄμοις ἀνοίγματα ἔχον, ἀφ' ὧν αἱ χεῖρες ἔξεχαλῶντο». γ) Τὸ πλάτος ἐνδύματος πολλαχ.: Τὸ ἀνοιγμα τῆς φουστανέλλας. δ) Ρωγμή, σχισμή, χάσμα σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Κρυφοκοιτοῦσε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς

πόρτας Λεξ. Πρω. Ἐτέρασα ἀσ' σῆ σανιδί' τὸ ἀνοιγμα (εἰδον διὰ τοῦ ἀν. τῆς σανίδος). Κοτύωρ. Συνών. ἀνοιγμα ἀδα, ἀνοιγματάδα, χαραμάδα. 3) Μέρος ἀνοικτὸν ὃς ἡ γυμνὴ ἔκτασις ἐν μέσῳ δάσους, τὸ αἰθριον τμῆμα συννεφώδους οὐρανοῦ κττ. σύνηθ.: 'Σ ἔνα ἀνοιγμα τῶν δένδρων φαίνονται ἔνας ὄχτος μεγάλος Μποέμ 'Αγριολούλ. 23. 'Η συνεφρὰ ἦταν πάντα, σὲ μερικὰ μέρη μονάχα ἔβλεπα ἀνοίγματα γαλάζια'ς τὸν οὐρανὸν ΙΔραγούμ. Σταμάτ. 35.

4) Τὸ νὰ ἀνοιχῇ τίς τι, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοιγειν κοιν. καὶ Καππ. (Άραβαν.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.): Τὸ ἀνοιγμα τῆς ἀγορᾶς-τοῦ βαρελλιοῦ-τοῦ κοντιοῦ-τοῦ λάκκουν-τῆς μπογάδας - τῆς πόρτας - τοῦ φούρον κττ. κοιν. Αὐτὰ τὸ ἀνοιματα τοῦ πόρτας δὲ μὲν ἀρέστη 'μέρα τώρα τοῦ χ' μῶνα! Αίτωλ. Χαρά'ς του, ἀνοιμα τοὺς στόμα τ'. (πρὸς χασμώμενον) Κυδων. Τὴ πόρτας τὸ ἀνοιγμαν Τραπ. || Φρ. Τὸ ἀνοιγμα τῆς ἐκκλησίας (λειτουργία τελουμένη ἐκτάκτως εἰς ἔξωκλήσια ἡ ἐρημοκλήσια) Αθῆν. β) Ἐγκαίνια ἐκκλησίας ἡ καταστήματος ἔνιαχ. *Ἀνοιγμα τῆς πόρτας (ένν. ἐκκλησίας) Λεξ. Βυζ. *Ἀνοιγμα τοῦ μαγαζιοῦ Αθῆν. Πρ. τὰ μεσν. ἀνοιξιν καὶ ἀνοιξιν. γ) Ἀνόρυξις, ἐπὶ φρέατος Λεξ. Βυζ.: *Ἀνοιγμα πηγαδοῦ. Η σημ. καὶ παρὰ Σομ. δ) Τὸ ἀνοιγειν λάκκους περὶ τὰ κλήματα (τοῦτο γίνεται, ἵνα ταῦτα κάλλιον ἐμποτίζωνται ὑπὸ τῶν ὄμβριων ὑδάτων) Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τὸ ἀνοιγμα κωστίζει πολύ. ε) Ελδος πρώτης ἀροτριάσεως, τὸ δόπιον γίνεται διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὸ χῶμα καὶ θέση τοῦτο εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος ἔνιαχ.

5) Ἀγρός ἐκ χέρσου γενόμενος ἀρόσιμος Εῦβ. (Αὔλωνάρ. Στρόπον.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Μαζαίκ. Μεσσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ἄ. —Λεξ. Αίν. Βλαστ.: Εἰν' ἄνμα τοὺς χονδάρ' καὶ ἔκαμι σταράρ' Αίτωλ. Τὸ ἀνοιματα κάνεται κάνα διγὸν χρόνια σοιδειὰ αὐτόθ. Οὐλον ἀνοιματα δὲ μπορεῖ νά την τὰ χονδάρια αὐτόθ. Πρ. ἀνοιξιν ἄντι 2. Συνών. ἀγρεμα. β) Τὸ καθάρισμα ἀγροῦ ἀπὸ ἀγριοκλάδων Ρόδ.: Τὸ χωράφι θέλει ἀν-νοιμα. 6) Βλάστησις δένδρου, ἀμπέλου, φυτοῦ, ἀνθους Ζάκ. Πελοπν. (Άρκαδ.) Σύρ. κ. ἄ. 7) Ἐκκόλαψις ΓΠαπάζογλ. Κουκούλ. 16: *Ἀνοιγμα τοῦ κουκούλλοσπόρου. 8) *Ἐναρξις σύνηθ.: *Ἀνοιγμα τοῦ τριφλδοῦ. *Ἀνοιγμα παιγνιδοῦ. || Φρ. *Ἐχω ἀνοιγμα (έχω τὰ κατάλληλα παιγνιόχαρτα διὰ νὰ κάμω ἔναρξιν τοῦ παιγνιδοῦ, ἐπὶ τῶν παικτῶν τοῦ πόκερ). 9) Ἀραιώσις Εῦβ. (Κονίστρ.): Τὸ ἀμπέλι εἶναι δασωμένο καὶ θέλει ἀνοιμα. 10) Εὔρυνσις πολλαχ.: Τὸ ροῦχο θέλει ἀνοιγμα *Ἀνδρ. Τὸ σακκάκι θέλει λίγο ἀνοιγμα τοῦν νόμους Παξ. β) Τὸ πλάτυσμα τῶν περιποδίων περὶ τὰ σφυρὰ πολλαχ.: Παίρνω ἀνοιματα Εῦβ. Σήμερα είμαι τοῦ ἀνοιματα *Ἀνδρ. Κονιδένγεις τ' γάρτσα; — 'Σ τὸ ἀνοιματα βρίσκονται Κυδων. 'Α θήκω ἀνοιματα 'σ σ' ὀρτάρι μ' (όρτάρι=περιπόδιον) Κοτύωρ. 11) Η ἔξοδος τῶν νεονύμφων ἐκ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου Κύπρ. (Πάφ.): Τὸ ἀν-νοιμαν τοῦ ἀντρόντων. 12) Ἐκταφή, ἀνακομιδὴ τῶν ὄστων μετὰ τῆς νεονυμισμένης τελετῆς Εῦβ. (Αὔλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Ίων. (Αλάτσατ. Βουρλ.) Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Πάνορμ.) Χάλκ. κ. ἄ.: Γένηκε τὸ ἀνοιγμα τοῦ δεῖνα Αλάτσατ. Ταχεὰ ἔχομε τὸ ἀνοιματα τοὺς πατέρας μον Κονίστρ. Συνών. ἀνακομιδή, ξέχωμα. 13) Ἀναγωγή εἰς τὸ πέλαγος μακρὰν τῆς παραλίας διὰ κολυμβήσεως ἡ πλοίου Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Πρω. Δημητρ. Πρ. φρ. ἐβγῆ κε 'σ τὸ ἀνοιχτὰ καὶ ἀρχ. φ. ἀνοιγω.

Η λ. καὶ ώς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Ἀνοιμα Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Τριφυλ.) *Ἀνοιματα Στερελλ. (Αίτωλ. Παρνασσ. Φθιώτ.)

